

Groen

Albert Alberts (1911-1995)

uit de verhalenbundel "De eilanden", voor het eerst uitgegeven in 1952

uitgeverij G.A van Oorschot

17 pagina's

Niets is wat het lijkt

"Als ik de lamp aan de standaard wil hangen, zie ik dat het niet gaat, omdat Peereboom aan de standaard hangt." Dit is een van de kort, maar krachtige zinnen waar er in "Groen" van A. Alberts veel gebruik van wordt gemaakt. Alles is in één klap duidelijk. Toch zit er een element van mysterie aan het verhaal, zodat je aan het einde toch nog met vragen zit.

Op het eerste gezicht

Erg optimistisch begint het verhaal, er wordt een mooi beeld geschetst van de locatie waar je je bevindt: op een boot bij een eiland met een bijzonder plezierige, nette kust. Het is gelijk duidelijk waar de titel vandaan komt, het verhaal speelt zich nou eenmaal af op een eiland. Je hebt geen tijd om even rustig het beeld voor je te schetsen of je leest precies het tegenovergestelde: vuil, goor met smerige hutten. Dit gebeurt vaak, je leest het verhaal vanuit de gedachtegang van het hoofdkarakter en gedachten gaan snel. Ook zie je al snel een patroon, alles wat goed lijkt op het eerste aanzicht, blijkt uiteindelijk niet zo geweldig als verwacht. Het verhaal verloopt chronologisch, er wordt gebruik gemaakt van een stijl die je bijna zou kunnen omschrijven als dagboekachtig, met sprongen naar voren waar dan bijvoorbeeld boven staat "een dag later". Dingen worden beleefd in het moment, je leest het verhaal vanuit het hoofd van de hoofdpersoon. Dit leest wel prettig, met de makkelijke zinnen en chronologische volgorde is het verhaal prima te volgen. Toch moet er wel opgelet worden, het thema van het verhaal is niet een makkelijke en als je goed oplet tijdens het lezen zie je de gedachten van het hoofdkarakter veranderen, de eenzaamheid en drank slaan uiteindelijk dan toch hun slag op de man, al was dit iets wat waar hij van dacht dat het niet zou gebeuren.

Aankomst

Wanneer het hoofdkarakter, van wie er geen naam wordt genoemd in het verhaal, aankomt op het eiland, waarvan je er vanuit kan gaan dat het een eiland bij Indonesië moet zijn, wordt al snel duidelijk dat hij een ambtenaarsfunctie heeft. Peereboom, een collega en dus ook een ambtenaar, begroet hem. Het verhaal speelt zich in de verleden tijd af, er zijn geen auto's, er is geen elektriciteit en geen enkele manier tot communicatie met mensen van het vaste land. Het is een groot eiland, Peereboom woont honderd kilometer van hem vandaan, twee dagen lopen vanaf de locatie waar hij gaat wonen. Het huis staat in het bos, het is niet echt een huis, meer een afdak met wat schotten eronder om verschillende kamers te maken. *"Hij heeft zich trouwens doodgezopen"* zegt Peereboom over de persoon die de ambtenaarsfunctie eerder heeft vervuld, alsof het een doodnormale zaak is. Door het gebrek aan emoties die beschreven worden in het verhaal, komt het soms een beetje grappig over, alles wordt zo rustig beschreven, alsof het de normaalste zaak van de wereld is, het voegt toe aan de sfeer van het verhaal. Het hoofdkarakter lijkt heel positief, hij begint de volgende dag gelijk aan de taken die hem zijn gegeven en lijkt alles wel prima te vinden, al heeft hij

overal een mening over en vindt hij zichzelf duidelijk beter dan alles en iedereen op het eiland, ook de originele bevolking. Toch blijft hij respectvol tegenover hun, je kunt zien wat hij denkt, wat niet altijd is waar hij naar handelt. Hij wil absoluut niet naar het "vieze huis" van het dorpshoofd, toch doet hij het uit beleefdheid.

Onopgemerkt

Er gebeurt niet veel de volgende dagen, in ieder geval niets spannends, dit is iets wat je wel mist in het verhaal, spanning. Het gaat in dit verhaal duidelijk niet om de dingen die er gebeuren, alles wat er gebeurt lijkt redelijk normaal gezien de tijd en locatie van het verhaal. Het gaat wat dieper, over hoe makkelijk je jezelf kan verliezen, zonder het door te hebben. Als lezer merk je dit ook, je merkt pas echt dat het hoofdkarakter veranderd is in de manier van denken en doen bij het stuk waar hij Peereboom dood vindt. Hij drinkt duidelijk teveel, de eenzaamheid slaat toe, hij probeert op zijn manier om een uitweg te vinden uit het , het lijkt wel, oneindige bos. Ook al is Peereboom niet per se een aardig karakter, kun je je toch slecht voor hem voelen. ze zitten allebei vast in dezelfde situatie, waar Peereboom en de man die zichzelf heeft doodgezopen dezelfde uitweg voor hebben gevonden.

Omdat het verhaal zo makkelijk geschreven is, valt het niet meteen op dat het karakter veranderd. Door het gebrek aan spanning of spannende scènes zijn er geen keerpunten, geen momenten dat het karakter in een keer een grote verandering doorgaat, het is prachtig geleidelijk geschreven, het sluipt er echt in. Aan het einde van het verhaal blijf je toch met vragen zitten, al had je deze niet het hele verhaal lang. Er zit geen concrete boodschap in het verhaal, er kunnen ook geen conclusies worden getrokken aan het einde van het verhaal. Het is een einde dat er gewoon een soort van ... is, net als het begin, het start en er moet dus een einde aan zitten. Als je terugblik op het verhaal kun je toch wat nieuwe dingen zien, dit is fijn omdat het anders een erg saai verhaal was geweest. Het is interessant om het verhaal een tweede keer te lezen zodat je duidelijk kan zien waar en hoe het karakter veranderd is, het maak je nieuwsgierig waar jij als persoon veranderd bent en hoe makkelijk dingen je leven in sluipen zonder het door te hebben.

Aantal woorden: 921

Informatie over de schrijver:

Albert (Bert) Alberts werd in 1911 geboren in Haarlem, zijn vader voer op Indonesië, toen nog Nederlands-Indië, en was vaak niet thuis. Hij studeerde indologie, een studie die hem voorbereiden tot bestuursambtenaar in Nederlands-Indië. In 1939 promoveerde hij tot doctor in de letteren en wijsbegeerte, Daarna verbleef hij tot 1946 in Nederlands-Indië als bestuursambtenaar. Na zijn terugkeer naar Nederland werkte hij voor een korte tijd bij het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen. Alberts publiceerde zijn eerste verhalen in het literaire tijdschrift "*Libertinage*". Hij debuteerde in 1952 met de verhalenbundel "*De Eilanden*". Een jaar later volgde een korte roman met de titel "*De bomen*". Hij publiceerde verder nog meer: "*De vergaderzaal*", "*De honden jagen niet meer*", "*De Utrechtse herinneringen van A.Alberts*" en "*De vrouw met de parasol*".

Bronnen: [link 1](#) en [link 2](#)